

Sygn. akt II CSK 174/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Gminy Gryfice
przeciwko M. T. , "K." Spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością w O. i H. Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej H. Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 810/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera.

Zgodnie z art. 323 k.p.c. wyrok może być wydany jedynie przez sędziów przed którymi odbyła się rozprawa bezpośrednio poprzedzająca wydanie wyroku. Przepis ten pozostaje w ścisłym związku z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą bezpośredniości, której istota polega na tym, że sąd rozstrzygający sprawę zapoznaje się bezpośrednio z żądaniami i twierdzeniami stron oraz przeprowadzonymi

w toku postępowania dowodami. Uregulowanie przyjęte w tym przepisie - zważywszy na brak w postępowaniu cywilnym instytucji ciągłości rozprawy, a także możliwość jej prowadzenia niekoniecznie przed tym samym składem sądu - wyznacza minimalny zakres i nieprzekraczalne granice realizacji zasady bezpośredniości.

W sprawie, postanowieniem z dnia 20 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie otworzył na nowo zamkniętą rozprawę. Następnie w dniu 26 czerwca 2014 r. odbyło się posiedzenie sądu w składzie SSA W. K., M. S. i M. I., o którym strony były prawidłowo zawiadomione i pełnomocnik skarżącej wziął w nim czynny udział, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie. Po zamknięciu wtedy rozprawy Sąd odroczył ogłoszenie orzeczenia na dzień 10 lipca 2014 r.

Z analizy akt sprawy jednoznacznie wynika, że wyrok został wydany w tej dacie przez Sąd i w tym samym składzie, w którym przeprowadził ostatnią rozprawę z zachowaniem wymaganych standardów. O nieważności więc postępowania drugoinstancyjnego mowy być nie może.

Wbrew zarzutowi skarżącego nie doszło także do obrazy art. 330 § 1 k.p.c. Zasadą jest, że uzasadnienie wyroku podpisują sędziowie, którzy brali udział w jego wydaniu. Przepis ten jednak przewiduje wyjątek braku podpisu przez sędziego, który miał ku temu uzasadnioną przeszkodę. Wobec urlopu sędzi W. K. tę przyczynę braku podpisu przez nią uzasadnienia potwierdził referent sprawy - sędzia M. S..

Decydujący jest oryginał uzasadnienia zaskarżonego wyroku. To, że doszło do wadliwego sporządzenia jego odpisu przez pracownika sekretariatu i doręczenia go pełnomocnikom stron nie oznacza, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, zwłaszcza, że po ujawnieniu tego uchybienia doręczono im prawidłowy odpis zaskarżonego orzeczenia, który stanowił podstawę do sporządzenia skargi kasacyjnej.

Wywód Sądu Apelacyjnego o odpowiedzialności skarżącego, za czyn własny nie budzi wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2007 r., II CSK 113/07, Lex Polonica nr 1434168). Skoro skarżąca posiadała ekspertyzę G. M., w której zalecono wykonanie fundamentu z betonu klasy B 25 i wykonanie innych zabezpieczeń starego budynku przed budowaniem w pobliżu nowego obiektu, to jej nieudostępnienie wykonawcom było zdarzeniem wywołującym jej odpowiedzialność odszkodowawczą i to niezależnie od tego, czy jej źródłem mógł być także art. 429 k.c. Także podniesione przez Sąd Apelacyjny względy wskazujące na to, że w okolicznościach sprawy poszkodowanym jest powódka nie naruszały prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).